

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

4. De victoria tentationum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94285](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94285)

CERTAMEN IV.

De victoria tentationum.

Circa tentationum victoriam cum gratia entitativè supernaturalis auxilij intercedit, ne illi succumbamus, effectum prædestinationis esse dubium adhuc Hæreticis non est. Cum autem sola naturali entitativè vocatione à lapsu detinemur, & opinandi diversitas: quia triplici ex capite, seu principio entitativè naturali teneri possumus, ne labamur. Primo per naturalem cogitationem: qua, vel ad opus bonum cum peccato impossibile de facto diuertitur, vel ob naturalem peccati dissonantiam, & rationis naturalis dictamini dissonantiam, & monstruositatis eius horrorem, ab eo patiendo auertimur: atque ex hoc capite, qui, ut plurimum, forisant, atque opus quodvis moraliter solum bonum gratia Christi, ac similiter victoriam tentationis, (dummodo omnium, vel valde plurium non sit) non egere censent, victoriam tentationis vnius vel alterius effectum prædestinationis, & gratiam per Christum esse consequenter negant. Secundo vinci tentatio potest ex diuisione ad indifferens opus naturale (in opinione valde probabili eiusmodi indifferentia opera admittente) cum actione peccaminosa, ad quam tentatione impellimur, impossibile: cum autem ad opus indifferens gratia per Christum necessaria non sit, ea tentationis victoria non videtur esse prædestinationis effectus: ita cum aliis rectionibus olim Theologizabamur. Tertio ex vitio affectus, aut opere impossibili cum peccato, ad quod tentamur, potest tentatio superari: peccatum autem nullum, quare neque illud, quo ab alio diuertimur, Dei gratia per Christum eget: imò neque à Deo esse vllatenus potest, sed solum à nobis: quare eiusmodi victoriam tentationis effectum prædestinationis esse nullum, quem videmus in terminis asseruit: immò, qui vniuersim victoriam tentationis generatim, & absq; modorum horum quibus obtinetur, discrimine notato gratia Christi, & effectibus prædestinationis adscribit, inde fortiter ab aliis impugnatur.

1. Dicendum tamen est primo: victoriā tentationis quāvis, quovisque modo ex dictis obtentam, ex gratia Christi esse debere, ac subinde prædestinationis effectum. Et quidē, si primo modo honestis moraliter operibus cum peccato, ad quod inducebamur impossibilitibus, aut cogitatione dissonantiæ peccati ad rationalem naturam probari facile posset ex sæpe iam insinuat, atque ex instituto docendis contr. de grat. auxiliante per Christum, ubi nullum morale opus honestum fieri, nullamq; tentationem vinci absque gratia Dei per Christum posse ostendimus, ubiq; cogitationes illas, ex quib. honestè operamur, atq; à peccato ob eius dissonantiam dictamini rationis recto auertimur, tamen si entitativè, & quoad substantiam naturales supernaturales esse, quoad modum, insinuat nuper n. 3. & 4. explicatius, minui usq; trademus. Probatur autem vniuersim conclusio de tēatione quouis ex dictis modis superata, qua absolute superata. Primo ex oratione Dominica, qua Deum, ne nos inducat in tentationem, oramus: cum autē orationes Christianæ non nisi gratia per Christum, & ad vitam æternam conducentes, esse possint, sit victoriā tēationis, quam ex Christi institutione Deum oremus gratia Dei per Christum, & effectibus prædestinationis adnumerari debere. Rationem Theologicam dederunt nobis Patres, omnes eius orationis periphrasim eius loci consensu adhibentes, ne nos tentationi cedere permittas: quod ad victoriā tentationis præcisè à Deo sit subtrahōne efficacis cogitationis prauæ, cui de facto succumberemus, nisi à Deo eiusq; providentia subtraheretur, & cui cogitatio ad opus indifferens, quo à peccato diuertimur minime præualeret: subtrahit autē cogitationis illius efficacis prauæ externæ protectionis gratia Dei, & per Christum est: tamen si cogitatio purè naturalis ad indifferens opus gratia Dei per Christum non sit, nisi vltra naturalem cultum, & dispositionem causarum naturalium, (ut fieri potest ad motionem prauæ cogitatio-

nis imminuendam, ut efficaciam non peringat, à Deo provideatur) tunc enim, etsi internæ vocationis gratia non sit, ad externæ protectionis gratiam explicatam in subtrahōne efficacis cogitationis prauæ, quæ cogitatione operis indifferētis inefficax redditur, procul dubio spectabit. Hæc ipsa ratio in tertio modo vincendi tentationem ad vnum per peccatum aliud suum locum habet, qua præcisè tentationis ad peccatum vitatum victoriā est, ut dixi: facta vero comparatione admissi, quo vitatur vitatur, impossibile cum admissio, absolute victoriā tentationis non est: tentatio enim est bicornis, cuius vno tentatus vincitur absolute, ac proinde victor, absolute non est; præsertim, si æqualia admissi, & omisum sint: quare sub præfixam conclusionem non venit, quæ de victoriā absolute tali est, nec de rationem; sed quid si admissum veniale sit, vel mortale etiam leuius, quam præ eius incompossibilitate omisum?

3. Dicendum censeo secundo: gratia Dei, & per Christum subtrahōne cogitationis prauæ efficacis ad prauum peccatum intercedit, ac subinde ea qualis quæ victoriā, etsi non absolute, aut tentationis gratior, et effectus prædestinationis ita vincens prædestinationis sua probatione probat ratio instructa pro 4. conclusione, ut patet: duæ verò conclusiones præfate impugnantur, sunt argumento, quo primam à nonnullis impugnari. Aijunt enim victoriā tentationum, qua talem præcisè ad vitam æternam non conducere; qua talis enim nullum vite æternæ premium meretur, nisi actu alius æternior vincatur, quod in duobus saltem modis potest: vincendo tentationem locum non habet, ut patet. Quod dicat peccata saltem esse impedimenta vite æternæ consequendæ, & quo gratiora fuerint, esse impedimenta maiora, atque eatenus ad illam conducere, vñ impedimenti cuiusvis amotio ad finis intenti effectum conducit: ut id de mortalibus, & eorum victoriā verum sit, aut de venialibus non item: cum gratia, iungetur ad gloriam venialiter peccantis minime adferantur, siue gratiora, siue leuiora venialia sint. Ceterum cum victoriā victoriā tentationum præcisè tantum nos est Christi institutione Deum precari, à quo nihil non ad vitam æternam aliquatiter conducentis petere ex honestate, & virtute possumus, non possum non intentionis victoriā quā tali, & præcisè, conducentiam aliquam ad vitam æternam consequutionem agnoscere, & in victoriā tentationis ad mortale, quo gratia, iungetur ad gloriam extinguentem conducentiam ad illam, ne obiectiones quidem, autem negare. Inde verò nequā victoriā venialium negare possumus: cum hæc de merito congruo gratia efficacis ad tentationes vincendas, ac subinde ad mortalia disponant, quæ insuper se ipsis gloriæ consecutionem, quovis modo, & debito pœnali ad ipsa incuso ad assem, ut mortalia retinunt, omnemque æqualitatem rigidam famulatur, ea fide Catholica impediunt.

QVÆSTIO II.

An supernaturalia dona omnia, etiam iustificatio, & merita prædestinati peccato intrinseca, et primo collata sint prædestinationis effectus.

R. Supernaturalia, quæ à solo Deo effectivè sunt, & directè ad prædestinationem spectant (etiam si supernaturalibus, de quibus nulla est questio omnis) supernaturalibus, de quibus nulla est questio omnis) redege Paulus ad vocationem, iustificacionem, & gloriam, ad Rom. 8. verb. illis, quos prædestinavit, & vocavit: quos vocavit, hos & iustificavit: quos iustificavit, illos glorificavit. Quibus, & habitis supernaturalibus fidei, &c. ad iustificacionem præciosos suppetuit, non exclusit. Scio glorificationem à Hieronymo, Gregorio